

Sygn. akt II CSK 224/07

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

Prezes SN Tadeusz Ereciński

w sprawie z powództwa K. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

przeciwko WG

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 29 czerwca 2007 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 23 listopada 2006 r., sygn. akt [...],

odrzuca skargę kasacyjną

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 23 listopada 2006 r. Sąd Apelacyjny zmienił wyrok Sądu Okręgowego w P. obniżając zasądzone kwoty, a w pozostałej części oddalił apelację pozwanego.

W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił naruszenie przepisów postępowania – art. 479¹ § 1 oraz art. 479¹² § 1 k.p.c. i wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymaganie to związane jest z instytucją tzw. przedsądu, uregulowaną w art. 398⁹ k.p.c., a jego spełnienie polega na wskazaniu, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne lub, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów lub, że zachodzi nieważność postępowania lub, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W uzasadnieniu wniosku należy przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. uzasadnienie uchwały Połączonych Izb – Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oraz Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2002 r., III CZP 72/02, OSNC 2003, nr 7-8, poz. 92, postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2001 r., III CZ 98/01, OSNC 2002, nr 5, poz. 71, z dnia 30 maja 2001 r., III CZ 36/01, OSNC 2002, nr 2, poz. 22, z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Obowiązek ten nie został spełniony.

Skarżący wnosił o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podnosząc, że "prawidłowe stosowanie przepisów szczególnych regulujących proces

gospodarczy wypłynęłoby w istotny sposób na wynik niniejszej sprawy wskazując zarazem na potrzebę wykładni przepisów dotyczących właściwości sądów dla spraw gospodarczych". Nie wskazał zatem dokonanie wykładni jest, jego zdaniem, konieczne, i nie uzasadnił takiej potrzeby. Jak wyjaśniono w orzecznictwie Sądu Najwyższego odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. np. postanowienie z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.)

Skarżący stwierdził też „powołuję się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2005 r., IV CK 152/2005, że naruszenie przez sąd przepisu art. 479¹² § 1 k.p.c. poprzez dopuszczenie dowodu z zeznań świadków nie zgłoszonych w pozwie, jest wystarczającym powodem by uchylić zaskarżony wyrok", co można potraktować jako twierdzenie, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli jednak przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący w czym wyraża się ta "oczywistość" i przedstawić argumenty wykazujące, iż rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Ograniczenie się tylko do stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona nie spełnia wymagania uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, z dnia 18 stycznia 2006 r., II CSK 166/05 oraz z dnia 3 kwietnia 2006 r., III CSK 85/06, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu (art. 398⁶ § 3 k.p.c.).